

TILANNE KAUKAASIASSA

„Pravda“ lehdelle annettu haastattelu

Palattuaan komennusmatkalta etelästä toveri Stalin kertoi lehtemme edustajalle antamassaan haastattelussa seuraavaa Kaukaasian tilanteesta:

— Kaukaasian tärkeä merkitys vallankumoukselle johtuu ei vain siitä, että se on raaka-aineiden, polttoaineen ja elintarvikkeiden tuotannon lähde, vaan myöskin sen sijainnista Euroopan ja Aasian välissä, erikoisesti Venäjän ja Turkin välissä, ja sen alueella olevista mitä tärkeimmistä taloudellisista ja strategisista teistä (Batum—Baku, Batum—Tabris, Batum—Tabris—Erzerum).

Entente, jonka käsissä on nykyään Konstantinopoli, tämä Mustanmeren avain, ja joka haluaisi säilyttää suoran yhteyden Itään Taka-Kaukaasian kautta, ottaa tämän kaiken huomioon.

Kuka loppujen lopuksi saa lujitetuksi asemansa Kaukaasiassa, kuka tulee käyttämään hyväkseen naftaa ja mitä tärkeimpiä Aasian sisäosiin johtavia teitä, vallankumous vaiko Entente,— siitä on kysymys.

Azerbaidzhanin vapauttaminen heikensi huomattavasti Ententen asemaa Kaukaasiassa. Turkin taistelu

Ententeä vastaan johti samanlaisiin tuloksiin. Siitä huolimatta Entente ei rauhoitu, vaan kutoo hämähäkinverkkoaan Kaukaasiassa.

Tiflisiin muuttaminen vastavallankumouksellisen toiminnan tukikohdaksi; Azerbaidzhanin, Dagestanin ja Terekin alueen vuoristolaisten porvarillisten hallitusten muodostaminen, tietenkin Ententen varoilla ja Gruusian porvariston avustuksella; kemalistien liehittely ja Turkin suojeluksen alaisen Kaukaasian kansojen federation ajatuksen saarnaaminen; Ententen järjestämä ministerimylläkkä Persiassa, sipahien ahtaminen Persiaan,— kaikki tuo ja muu sellainen punuu siitä, että Ententen vanhat sudet eivät torju. Epäilemätöntä on, että Wrangelin murskaamisen jälkeen Ententen asiamiesten toiminta tähän suuntaan on voimistunut huomattavasti ja saanut kuumeisen luonteen.

Minkälaisia mahdollisuuksia on Ententellä ja minkälaisia mahdollisuuksia on vallankumouksella Kaukaasiassa?

Varmaa on, että Ententen mahdollisuudet esimerkiksi Dagestanissa ja Terekin alueella ovat vähentyneet olemattomiin. Wrangelin murskaaminen ja neuvostoautonomian julistaminen Dagestanissa ja Terekin alueella, samalla kuin näillä alueilla on tehty voimaperäistä neuvostorakennustyötä, ovat lujittaneet Neuvostohallituksen asemaa näillä seuduilla. Ei ole sattuma, että Terekin ja Dagestanin väestön miljoonajoukkojen edustajain kansanedustajakokoukset juhlallisesti vannovat taistelevansa Neuvostojen puolesta kiinteässä liitossa Venäjän työläisten ja talonpoikain kanssa.

Vuoristolaiset ovat arvioineet oikein autonomian julistamisen, joka ei tapahtunut Neuvostovallalle vaikeana hetkenä, vaan sen sotajoukkojen suurien voittojen hetkellä hallitusvallan luottamuksenosoituksena vuoristolaisia kohtaan. „Se, minkä hallitusvalta antaa kansalle“, sanoivat minulle vuoristolaiset yksityiskeskustelussa, „vaikeana hetkenä, hetkellisen välttämättömyydenpakon painostuksesta, ei ole kestävää. Kestäviä ovat vain ne reformit ja ne vapaudet, jotka annetaan vihollisista saatujen voittojen tuloksena ylhäältäkin, kuten Neuvostohallitus tekee nyt“.

Yhtä vähäisiä ovat Ententen mahdollisuudet Azerbaidzhanissa, joka on saavuttanut riippumattomuutensa ja tehnyt vapaaehtoisen liiton Venäjän kansojen kanssa. Tuskinpa tarvitsee todistella, että Ententen rosvonkynnet, jotka on kurotettu Azerbaidzhanin ja Bakun naftaa kohti, herättävät vain inhoa Azerbaidzhanin työtätekevien keskuudessa.

Ententen mahdollisuudet Armeniassa ja Gruusiassa ovat myöskin laskeneet huomattavasti Wrangelin murskaamisen jälkeen. Dashnakkien Armenia kukistui epäilemättä Ententen provokation uhrina, joka usutti sen Turkin kimppuun ja sitten jätti sen häpeällisesti turkkilaisten raadeltavaksi. Tuskinpa voidaan epäillä sitä, että Armenialle ei ole jäänyt mitään muuta pelastumismahdollisuutta kuin liitto Neuvosto-Venäjän kanssa. Tämä seikka tulee epäilemättä olemaan opetuksena kaikille niille kansoille, joiden porvarilliset hallitukset eivät ole lakanneet pokkuroimasta Ententen edessä, ja ennen kaikkea se on opetuksena Gruusialle.

Gruusian katastrofinen taloudellinen ja elintarviketilanne on tosiasia, jonka toteavat jopa nykyiset

Gruusian vallanpitäjätkin. Gruusia, joka on sotkeutunut Ententen verkkoihin ja menettänyt sen vuoksi sekä Bakun naftan että Kubanin viljan, Gruusia, joka on muuttunut Englannin ja Ranskan imperialististen operatioiden perustukikohdaksi ja joutunut sen vuoksi vihamielisiin suhteisiin Neuvosto-Venäjän kanssa,— tämä Gruusia elää nyt viimeisiä elonpäiviään. Kuolevan II Internationalen rappeutunut johtaja herra Kautsky, jonka vallankumousaalto on heittänyt ulos Euroopasta, ei ole suotta löytänyt turvapaikkaa ummeh-tuneessa ja Ententen verkkoihin sotkeutuneessa Gruu-siassa, vararikon kärsineiden gruusialaisten sosiali-duhanshtshikkien luona. Tuskinpa voi olla epäilystä siitä, etteikö Entente vaikean hetken tullen hylkäisi Gruusian samalla tavalla kuin se hylkäsi Armeniinkin.

Englantilaisten asema Persiassa viimemainitun valloittajana käy yhä läpikuultavammaksi. Tunnettua on, että satumaisen useasti vaihtuva Persian hallitus on Englannin sotilaslähetystön verho. Tunnettua on, että niinsanotut persialaiset sotajoukot ovat lakanneet olemasta, sillä niiden tilalle on ilmaantunut englantilaisten sipaheja. Tunnettua on, että tällä pohjalla on Teheranissa ja Tabriksessa puhjennut monia esiintymisiä Englantia vastaan. Tuskinpa voidaan epäillä sitä, että tämä seikka ei voi suurentaa Ententen mahdollisuuksia Persiassa.

Ja vihdoin Turkki. Epäilemätöntä on, että Turkkia vastaan yleensä ja kemalisteja vastaan erikoisesti tähdätyn Sèvres'in sopimuksen¹¹² kausi on päätty-mässä. Kemalistien taistelu Ententeä vastaan ja tällä pohjalla voimistuva kuohunta Englannin siirtomaissa toisaalta ja Wrangelin murskaaminen ja Venizeloksen

kukistuminen Kreikassa toisaalta on pakottanut Ententen lieventämään huomattavasti politiikkaansa kemalisteihin nähden. Kemalistien toimeenpanema Armenian murskaaminen Ententen ollessa ehdottoman „puolueeton“, huhut aikomuksesta palauttaa Traakia ja Smyrna Turkille, huhut neuvotteluista kemalistien ja sulttaanin, tuon Ententen asiamiehen, välillä ja aikomuksesta jättää Konstantinopoli, ja vihdoin hiljaisuus Turkin Länsirintamalla,— kaikki nuo ovat merkkejä siitä, että Entente liehrittelee vakavasti kemalisteja ja että kemalistit ovat nähtävästi ottaneet määrätynlaisen askeleen oikealle.

Kuinka Ententen liehittely päättyy ja kuinka pitkälle kemalistit menevät oikealle siirtymisessään, sitä on vaikea sanoa. Mutta se on kuitenkin varmaa, että muutamia vuosia sitten alkanut taistelu siirtomaiden vapautuksen puolesta tulee kaikesta huolimatta voimistumaan, että Venäjä, tämän taistelun tunnustettu lipunkantaja, tulee kaikin voimin ja kaikin keinoin tukemaan tämän taistelun kannattajia, että tämä taistelu johtaa voittoon yhdessä kemalistien kanssa, elleivät he petä sorrettujen kansojen vapautuksen asiaa, tai kemalisteista huolimatta, jos he siirtyvät Ententen leiriin.

Siitä puhuu Lännessä kiihtyvä vallankumous ja Neuvosto-Venäjän kasvava mahti.